

Kristína Ježovičová

Nelám
mi krídla

VENUS
PRES

Kristína Ježovičová

Nelám
mi křídla

Kristína Ježovičová: Nelám mi krídla
Vydanie prvé
Copyright © 2023 Kristína Ježovičová

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2023 ako svoju 19. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková
Grafické spracovanie obálky: Natália Ševčíková
Grafika: Depositphotos
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-99972-72-9
ISBN pdf: 978-80-99972-73-6
ISBN epub: 978-80-99972-74-3
ISBN mobi: 978-80-99972-75-0

VENUPRESS
Bratislava 2023

*Niekedy najväčšie utrpenie prináša láska.
Napriek tomu sa zas a znova zamilujeme.*

*Keď ma zbadáš padať z oblohy,
točiac sa bez kontroly,
keď sa pustím z najväčších výšin,
len mi sľúb, že ma neopustíš.*

*Povedz, že zachytíš môj pád,
zahaľ ma do svojich krídel,
keď sa stratím v búrke,
a budem kričať:*

Zahaľ ma do svojich krídel...

Wings, Hurts

*Venujem tým, ktorým zlomili krídla
a napriek tomu sa nevzdali túžby letať.*

*Venujem tým, ktorí ľuďom so zlomenými
krídlami poskytli tie svoje.*

Prolog

Som rebelka, odkedy si pamätám. Znesiem akúkoľvek zúfalú situáciu s kamennou tvárou, napriek tomu mám sto chutí rozrevať sa rovnako žalostne ako trámy nášho starého domu, v ktorom som momentálne uväznená. Ne-zrútil sa pod náporom neúprosného vetra, ktorý fučí už od rána, a nezrútim sa ani ja! Nesmiem.

Musím byť ticho a zachovať pokoj so zviazanými rukami i nohami, ústa mám našťastie voľné a môj väzniteľ sa hrá na mobile. Zatiaľ si nevšimol, že som hore.

Tvár zabáram do plachty v pevnej viere, že sa mi prestane šialene točiť hlava a ovládnem potrebu rozplakať sa. Keď sa oddialim, z vysušenej spodnej pery, ktorá mi praskla, kvapká krv. Pootočím hlavu, aby som zistila... „Doriti,“ šepnem, keď zistím, že sa na mňa uprene pozerá.

Nervózne si odhrňa vlasy spreď tváre, prebodáva ma pohľadom a bolesť ukrytá hlboko v jeho očiach mi láme srdce. „Už si hore? Tiež by si si dala?“ Hlas sa mu trasie. Kiežby som bola tichšie, kiežby som nebola stále tá istá rebelka bez príčiny a nedostávala sa do skurvených problémov, ktoré si krajší prívlastok nezaslúžia.

NIČ! Už nikdy nič.

Vstáva zo stoličky a približuje sa ku mne neistým krokom.

Krútim hlavou, nedokážem zo seba dostať jediné slovo. Kľakne si ku mne a prstami mi zvierá bradu. „Ukáž.“ „Au, au.“ Niečo do mňa nasilu nalieva a zapcháva mi nos. Musím prehltnúť.

Po chvíli počujem... len...

Tik-tak.

Tik-tak.

Sprosté hodiny. Stará hlučná rachotina. Toto je zvuk strachu?!

Ale ak ho počúvate pridlho, zovšednie. Je to začarovaný kruh. Človek sa naučí nebáť sa strachu. Naučí sa strach potláčať.

Odrazu sa cítim oveľa viac... Fajn.

Znecitlivená.

To je to správne slovo.

„Hovorila si, že si moja priateľka! Skutočná priateľka! Klamala si.“

Leží vedľa mňa. Kedy sa sem dostal? Čumí na mňa a cumle si pritom palec. Musím si naňho dávať pozor. Je v strese a na mňa dolieha únava, preto sa len usmejem.

„Čo sa to deje?“ dostanem zo seba. Som malátna a akosi mi je všetko ešte viac ukradnuté.

„Budeš sa na mňa pozerieť, ako si to urobím, áno?“

Do úst mi nasilu pchá ponožku, napína ma z nej.

Nesúhlasne zakrútim hlavou. Zviazané končatiny mi trpnu a až teraz mi dochádza, čo povedal.

AKO

SI

TO

UROBÍ?

Sadá si na stoličku.

A

ROBÍ

SI

TO!

Reže si do zápästia.

Vidím načerveno a zasmejem sa aj s ponožkou v ústach. To, čo mi dal, spôsobuje, že sa mi páči, ako umiera? Aj takto vyzerá strach. Ako hystéria.

1. kapitola

Dafné

Môj otec bol alkoholik a matka je zvierka. On chľastal a ona rozŕahuje nohy na počkanie. A niekedy si záujmy vymieňali. Taká je pravda. Bývam u babky, ktorá ma núti chodiť do kostola, modliť sa a iné somariny kvôli očiste a náprave. Veľmi dobre však viem, že som len decko svojich rodičov. Alkoholické mláďa a rebelka bez príčiny. Je s ňou sranda, hovoria niektorí.

„Čauko, Daf.“

Uškrniem sa, medzi perami zvieram biely filter a na papierik si ukladám tabak. Ešte jeden lízanec a hotovo. „Ušúľam aj tebe?“ pýtam sa Adriána, ktorý je moja najlepšia priateľka s kanónom a guľami. No dobre, žarty boikom. S chalanmi sa dá kamošiť aj napriek všetkému, čo sa nakecá. Hádam nás nemusia spájať len tie dva orgány. Ale kto prechováva sympatie k druhému len tak, ak sa teda ne bavíme o krvi? Ani táto životná múdrosť vlastne neplatí, aspoň nie v mojom prípade. Žiadne krvou vynútené spojenia nemám, iba krutú a smutnú story o Kráskovi s promile a zvierati.

„Henten humus? Nie, díky,“ hodí na mňa ten svoj úsmev za tisícku. Minulý rok mu fotrovci zacvakali špeciálne bielenie.

„Rozmaznaný fagan. Minule ti bol dobrý.“

Oprí sa o stenu školy a zacmuká. „Som totálne odrovnaný z víkendu, jedna tvoja ušúľaná a môžeš mi chystať rakvu.“

„Neľutuj sa, prosím ťa.“

„Sebaľútosť sa nenosí, čo?“

„Po sobotnej párty si sa neozval,“ vyčítam mu. „Povedala som ti, že musíme trénovať.“

„A ja som ti hovoril, že potrebujem oddych, nepozerať sa tak na mňa,“ hlas mu poskočí, ale rýchlo pokračuje: „Prepáč, dobre? Čo si robila ty?“

Povedať mu, že som čakala na telefonát od neho ako taká krava, by vyznelo úboho. V poslednom čase nešlo o radostné stretnutia ako kedysi, kvôli mne sa z našich tanečnoakrobatických tréningov vytratila zábava. Tlačila som naňho a takmer som prekračovala mŕtvolu, išlo mi o dokonalý výsledok, na pomyselný oltár som položila naše priateľstvo a neváhala som ho obetovať v snahe uspieť v televíznej talentovej šou, na ktorú sme sa pripravovali. Škrtnem zápalkou, zbožňujem ten omamný smrad. Silno potiahnem až do päty a vyfúknem cez červené pery. Výrazný rúž nosím len kvôli matikárovi. Ako čistú provokáciu! „Normálka. Kostol, varenie, skúsila som upratať, potom tá sprostá striga vyliala kávu a rozbila hrnček. Zasa som upratala. Matka sa neozvala, ježibaba zúrila a tak ďalej. Teraz ty.“

Aďo si ma skúmavo premeriava. „Pozeral som *Pulp Fiction*, taký starý film,“ sladko sa usmieva, akoby si ma chcel udobriť. „Vyzeráš ako jedna z postáv.“

„Dúfam, že ma neurážaš.“

Ťuká do mobilu a potom mi ho strká pod nos. „Tá kočka má modré očiská a ebenové vlasy. Celá ty.“

Rozrehozem sa. „Ebenové?“

„Ty vôbec nie si poetická. Tvrďaska až do špiku kostí.“

Prstom šmýkam po displeji jeho najnovšieho iPhoneu a prezerám si fotky, ktoré na mňa vyflusol Google. „Tak táto je naj! Ešte aj zdrogovaná je sexi. Prevrátené očné bulvy, krv valiac sa z nosa. Let na Mesiac bez prísneho výberového konania.“

„Jak ty po fľaši vína. Extraordinarily nice.“

Zatvárim sa kyslo, snažím sa nečervenat'. Vie o mne priveľa, aj to, že zbožňujem *Queen*. Možno mám tvrdú škrupinu, no vo vnútri som len slabá žena, ktorá sa z času na čas nechá opantať sladkými rečami. „Dík. Patrí sa, aby som ti rozťahla nohy ako tvoje obdivovateľky?“

„Dievčatá s takými krásnymi modrými očami by nemali byť také skazené.“

Jeho lichotenie ma teší, ale v žiadnom prípade to nedám najavo. O čo mu vlastne ide? Prečo tie lichôtky? „Radšej nemudruj. Toto, čo vidíš, je len schránka,“ potiahnem si a strasiem sa. Ten tabak je hnusný, no vždy lepšie ako oregano, ktoré som minule v zúfalstve šlohla strige z kredenca, keď som mala abstáky a žiadne prachy.

Špak odfrknem na zem a zahasím špičkou tenisky. „Vidíme sa po škole na rovnakom mieste a v rovnakom čase ako vždy.“

Konverskou pošúcha zem, až zaškrípu kamienky.

„Čo je?“ zalúskam mu pred očami.

Niečo si šomre popod nos a kuká doblba. Z čela si odhŕňa nevinné blond vlasy. Starostlivo zastrihnutý stoeurový účes. „Nemôžem.“

„To ako fakt?!“ drgnem mu do rebier. „Ty už niečo máš? Čo také? Čo iné by si mohol mať?!“ vysmejem ho.

„No, asi hej, mám. Nie si stredobod vesmíru.“

Klame, len aby som si to vyžrala. Keby mal stretko s ka-

mošmi alebo rande, povedal by mi to. „Okej, dobre, ospravedlňujem sa za to, ako ťa tyranizujem počas tréningov. Pokúsím sa zvoľniť. Viem, že ma chceš vytrestať, nezavolať si mi ani v nedeľu, fajn, pochopila som. Polepším sa.“

Zasa niečo zašomre.

„Ježiš, hovor normálne.“

„Mám zaracha.“

„Prosím? To ako prečo?“

„Alkohol, nedodržiavanie večierky, známky ako z výstavy stoličiek a prasiat?“

Pokrútim hlavou, až mi padnú škuty do tváre. „Vzdelanie je preceňované.“

„Naši si to nemyslia.“

„Ty im dovoľíš, aby mysleli za teba? Okrem toho, do teraz ťa zo všetkého vysekala reč ich prachov, tak prečo v tom nepokračujú? Sponzoring vašej snobskej školy už nezaberať?“

Adrián si vzdychne. „Ty tomu nerozumieš.“

„Lebo moja mama na mňa serie viac?“ spýtam sa podráždene.

Mračí sa. „Musím si zlepšiť známky.“

„Lebo čo?“

„Zakážu mi stretávať sa s tebou,“ prizná potichu.

Zažmurkám. To sú teda páky. Kreténi, akoby nás dvoch bolo možné rozdeliť. Čo ich po toľkých rokoch osvietilo? V kútiku duše mu takmer závidím rodičovský záujem, až nie som schopná myslieť triezvo. Musí byť za tým aj niečo iné. Čo mi tají? „Takže neprídeš na tréning?“ uisťujem sa.

„Nie.“

„Fajn, lebo vôbec nejde o našu budúcnosť. Lebo nejde o nič!“ rozhadzujem rukami.

Adrián krúti hlavou. „Prestaň vykrikovať, proste si sadnem nad knihy, vlejem si to nejako do gebule a potom pokračujeme.“

„Vieš čo? Ser na to! Nájdem si iného partáka, Aďo!“
Jasné, že len strieľam, také niečo nepripadá do úvahy. Nie takto na poslednú chvíľu.

Chytá ma za plece, ale rýchlo jeho ruku zo seba strasiem. „Daf...“

„Nechaj ma!“ vyhúknem.

Rozbehnem sa a vyjdem spoza rohu jeho školy, aby som mohla prejsť k svojej. Na chodníku spomalím. Opriem sa o najbližší elektrický stĺp. Pocítim zvieravý tlak na hrudi. Snažím sa dýchať zhlboka. Hryziem si necht ukazováka, dočerta, to tie nervy. Ruku zovriem do päste.

Otroci školského systému sa hrnú do budovy, aby sa tu učili prežuté kraviny nepodstatné pre život, veci, ktoré zabíjajú talent a potenciál. Pripravujú nás, aby nás mohli prevziať iní otrokári. Korporácie a štátne podniky. Ale niektorí z nás majú šancu robiť niečo, čo ich napína!

Táto myšlienka je ako kyselina, rozpúšťa úzkosť. Vďaka presvedčeniu, že ma ten hore obdaroval niečím úžasným. Odhodlaním vyjsť zo svojho tieňa. Odrazím sa od stĺpa, zaradím sa medzi nich. Jedno však viem. Nepatrím sem.

V šatni už sedia spolužiaci.

„Čaute,“ zašomrem.

„Aj ty neznášaš pondelky?“ pýta sa ma Andrea. Najmúdrejšia z triedy, je pekná a milá. Prosto dokonalá, aj keď takým svojským nevinným spôsobom, ktorý jej v hĺbke duše závidím. Som niečo ako jej sociálny projekt. Je ako Matka Tereza, aj ona to všetko robila pre svoje uspokojenie! Ešte stále si myslí, že je možné kamošiť sa

so mnou. To jej milosrdenstvo má na mňa presne opačný účinok. Čím je ku mne milšia, tým ju viac neznášam.

„Podľa čoho usudzujes?“ venujem jej kyslý úsmev.

Vedľa mňa žuchne Sofiin zadok. Zriadila si naň samostatný instagramový profil. Má ho príšerne chudý, ale jej povrchné followerky a followeri ho žerú. „Počuli ste už novinku?“

„Nie, ale ty nám to určite vykvákaš,“ odvrknem. Je to najväčšia *drbna* triedy, teda školy, ak mám byť presná.

„Dnes príde nový spolužiak.“

Zdvihnem sa, aby som jej tým demonštrovala, že ma to absolútne nezaujíma.

„Heeej, moja, teba to nezaujíma?“ Zrazu aká pozorná. „Je to blavák.“

Vzdychnem si a pozriem sa na ňu ponad plece. „Nie som tvoja.“

„Tak sorry, len som si myslela, že si potrpíš na také veľkomestské snobské typy.“ Určite tým naráža na Adriána. Bola by šťastná, keby sa na ňu ulakomil.

Do šatne sa nahrnú traja spolužiaci, takže nestihne dovylievať svoj jed. „Čaute, herečky,“ pozdraví nás Maroš, ale pozerá len na mňa. Minulý rok sme sa zvykli bozkávať cez veľké prestávky, ukrývali sme sa na smradľavom záchode, nechutné a vzrušujúce. Stále si myslí, že medzi nami niečo bude. Myslím sex, nie vzťah. To by som musela veriť na zázraky a zároveň vymazať pamäť celému mestu. Všetci si myslia, že pôjdem v šľapajach svojej mamy a majú odo mňa určité očakávania, preto na chalanov zo školy už se-riem. Ak sa chcem bozkávať a nechať sa ohmatkávať, zájdem na párty do Blavy (niežeby som to robila nejako často, ale ak chcem, môžem). Tam je to aspoň anonymné a nikto si o mňa spätne neobtiera hubu. Tam ma nik nepozná.

2. kapitola

Dominik

Môj dedo umiera, odkedy zomrela láska jeho života – naša babka.

Zmenil sa nielen dedo, ale aj ja. Akoby sme boli prepojení neviditeľným vláknom. Jeho strata znamenala aj moju. Vzťahy sú ako domček z karát. Zoberieš spodnú kartu a padnú aj ostatné.

Keďže naši boli v kuse v práci, so sestrou sme trávili u starých rodičov veľa voľného času. Dedo je, teda bol, môj najlepší kamarát. Možno je to čudné, ale mne sa to páčilo. Naučil ma nadávať, ale keď som zo seba pred našimi niečo vypustil, zatajil to. Učil ma, že všetko, čo sa dá rozobrať, je možné aj poskladať dokopy.

Bol som spokojný chalanisko, možno trochu ustráchaný. Lenže všetko sa skomplikovalo a ustráchanosť sa zmenila na niečo fatálnejšie. Dedo sa opustil a niečo v mojom vnútri opustilo zasa mňa, aby mohlo byť nahradené niečím, čo vo mne klíčilo už dávnejšie.

Počas stretnutí po babkinej smrti ma postupne začal ignorovať. Každá moja snaha bola márna. Keď som sa ho na ikstej návšteve pýtal to isté, už ani neprikyvoval, začal som počítat sekundy do konca. Občas som zo zvyku zopakoval nejakú z už položených otázok.

Mama si myslela, že ho sčasti uzdravím zo žiaľu, kto-